

Избирам теб,
ЛЮБОВ

Алеона де Кама

Големият ден беше дошъл. Денят на ревюто. Още не вярвах, че всичко това около мен е реалност. Беше бляскаво. Красиво. Магично.

Последният месец мина като в транс. Да, точно това беше думата. Бях напълно зашеметена. Превъзбудена. Трескава. Беше дошъл дългоочакваният момент на представяне на марката ми. Официално. Вече от половин година бяхме стартирали магазините в хотелите. Интересът към дрехите беше наистина голям, макар в началото да не правехме реклама, защото исках да проуча дали стилът, към който се бях ориентирала, ще бъде търсен. Да, отворихме от раз няколко магазина, но това беше само и единствено благодарение на силния гръб, който ми дадоха шефовете ми, вече и мои партньори. Никога не бих омаловажила този факт. Никога не бих си позволила да мисля, че без тях марката би постигнала този успех или поне не толкова бързо. Магазините бяха прекрасни. Бяха в най-хубавите хотели с топ локации в най-големите градове на България. Интериорите им, разбира се, бяха изцяло мое дело. И смело мога да кажа, че бяха зашеметяващи. Бяха шик, бяха стилни, но в същото време екстравагантни. Всеки беше различен от другите и това се хареса на клиентите. Концепцията им беше доста различна, както и на самата марка. За нас беше важно, когато човек дойде в магазина, да се почувства като у дома си. Да почувства приятното отношение на персонала, да се поласкае от предложените му веднага чаша шампанско и бонбон, да се унесе от приятната атмосфера, аромати и вкусове. Една от стратегиите ни беше и да водим детайлна информация за желанията и изборите на клиентите ни, за да можем да предлагаме неща, близки до вкусовете на потребителите ни не само в магазина, но и онлайн. Клиентите оценяваха всичко това и бързо се качихме нагоре в класациите в интернет пространството.

В един момент се оказа, че първоначално планираното малко количество асортимент е недостатъчно. Все по-често магазините оставаха почти празни, защото не смогахме да пускаме толкова бързо наново колекциите. Не се забави и моментът, в който шефовете ми – вече и партньори, които бяха най-добри именно в цифрите, ме извикаха, за да направим скоростна реорганизация в прогнозирането на бройките. Такова поне беше началото на разговора. Те бяха хора,

които бързо взимат решения и не се изненадах, когато накрая на срещата вече бяхме с коренно различна стратегия за бизнеса. Въпреки че още от самото начало имаха огромно доверие в мен, все пак когато започнаха да виждат реалните резултати пред себе си черно на бяло, бяха далеч по-уверени в перспективите, които имаше този бизнес. Бяха готови да рискуват и бяха готови да рискуват на голямо.

Именно тогава взехме решение да започнем да произвеждаме в много по-големи количества, да инвестираме в собствена техника и в реклама. За целта беше необходимо да направим и официалното стартиране на марката.

МуMegan! Не съм се чудила много за името на марката. Просто го усетих. Много хора биха казали, че да кръстиш марката, която произвеждаш, на себе си, е егоцентрично и себично. И може би са прави. Но истината е, че в този случай беше различно. Когато тръгнах по този път, когато взех решение да започна свой бизнес, и то базиран на нещо, което преди година не подозирах, че мога да правя изобщо, всичко стана сякаш на магия. Не съм се двоумила, не съм се чудила, просто започнах да усещам следващите си крачки. И колкото повече вървах по този път, **колкото повече се отпусках и не вземах решенията с глава, а изцяло със сърцето си, толкова по-лесно се случваха нещата**, и толкова по-сигурна бях, че това не е грешка. Сякаш от само себе си започнах да рисувам. Винаги съм имала вкус за дрехи и за съчетания на цветовете и шарки, но да сътвориш една изцяло нова дреха, да подбереш материите, цветовете, формите, това беше съвсем различно. След това идваха и останалите детайли – цветовете на конците, копчетата и външните елементи като синджири, капси, бижута, които придаваха онази очарователност, която притежаваше МуMegan. В мига, в който се захванах с това мое ново призвание, нещата се изливаха от мен, сякаш от някой друг. Творях, и то с пълни сили. По-същия начин, когато дойде моментът да сложа и име на продукта, който бях започнала да създавам, то дойде от само себе си. Усетих го като кръщаване на частица от мен. Това не беше бизнес, това беше част от мен. Голяма част от мен, която исках да дам на хората. Така го чувствах и нито за миг не изпитах притеснение, че кръстих марката на себе си. Бях горда от нея. Бях горда от себе си.

И така, официалното стартиране на марката дойде. Както всичко останало, и тук просто знаех как трябваше да се случи и колкото повече се потапах в идеята, толкова повече неща ми се избистряха. Трябваше ми само една-единствена вечер сама въщи, за да изляза с цялостна стратегия и крайна концепция. Точно онези неща, с които исках да останем в главите на хората, онези неща, с които исках да се отличим и с които да ни говорят. И така, много бързо, както всичко в живота ми, бяхме готови с идеята, с датата, с мястото. Оставаше само да го реализираме.

В края на лятото предстоеше откриване на един от хотелите на компанията. Или по-скоро преоткриване. Стар хотел, нова визия, нова концепция. Ново откриване. Именно в него щяхме да направим и официалния старт на ММ. Пиронът на вечерта щеше да бъде бляскаво танцово шоу-ревиу. Винаги съм обичала танцовите шоу-програми, с много ефекти, с много костюми, с различни декори, с моментите-изненади. Когато разбрах, че има възможност да съчетаем откриването на хотела с откриването на марката, не се замислих нито за миг. При откриване на всеки хотел собствениците винаги инвестираха достатъчно средства. Каква по-хубава възможност от това да пренасочим част от тези средства към нас?

И така, отдавна бяхме започнали организацията по този така скъп за мен ивент, а последният месец мина като на лента. Толкова бях потънала в творческа и организационна атмосфера. Идеи ме заливаха непрекъснато, както за самото събитие, така и за колекциите, които исках да представя. Тотално бях забравила за неприятните случки, които имах с Филип. Е, не мога да скрия, че бях в ужас няколко дни след включването му във Фейсбук. Заповедният му тон... и след това нищо. Така и не му писах. Той на мен – също. Постъпих като пълна хлапачка. Минаха един, два, три дни. Първоначалното ми леко раздразнение, дори пренебрежение от развитието на вечерта, все повече се превръщаше в ураган от нерви. Ядосвах се на него. Не го разбирах. Ядосвах се на себе си. Все повече ме заливаха вълни на неувереност. Защо ми беше поискал приятелство? Дали имаше някакъв интерес към мен? Дали наистина неговата пиарка му беше и приятелка, както той самият каза на рождения ден на Даниел? Или само блъфираше, за да ми види реакцията? Дали,

след като беше разгледал профила ми, първоначалният му интерес не беше изчезнал? Дали бях твърде скучна и малка, и незначителна за неговия твърде голям опит с жените? Дали беше изобщо в България все още? Или беше заминал така рязко, както се беше появил?

Сега, поглеждайки назад, се замислям как винаги, когато някой мъж не ни обърне внимание, ние жените имаме навика да насочваме фокуса към нас самите. И то по най-самонараняващия начин. Чувстваме се неуверени и започваме да търсим какви ли не причини, за да се смалим, а него да възвеличим. Точно това неволно бях започнала да правя и аз самата тогава.

Така и не се осмелих да говоря отново с Даниел за Филип. Да го разпитам. Отново. Притеснявах се ужасно, че повторното повдигане на темата вече ще направи впечатление дори и на разсеянния Даниел. А той беше твърде приказлив и както искаше добронамерено отдавна да ме спаджоса с някой от неговите приятели, бях сигурна, че няма да премълчи нито за миг и пред Филип, а веднага ще се опита да направи нещо между нас. Не това исках. Не исках аз да съм тази, която търси. Исках аз да бъда търсената. Този мъж беше нанесъл поражения на егото ми.

Осъзнавах с целия си разум, че вървя по грешен път. Колкото бях самоуверена и силна в професионален план, точно толкова бях неуверена и глупава в личен. Неслучайно все влизах в неподходящи връзки. Да, много дълъг път извървах и там, но с много по-бавно темпо. Все още имах да работя над себе си, все още имах да уча. В личен план вървах бавно, с малки крачки. Излизах от зоната си на комфорт, но предпазливо. Ако изобщо имах право да използвам този епитет. Може би по-правилно беше да кажа пълзливо.

Винаги съм имала честни отношения с хората около мен и винаги съм осъзнавала, че пътят на егото е най-най-неправилният. Дълги години работих по този въпрос и доста неща бях преодоляла, доста стракове бях преборила и много, наистина много маски бях свалила от себе си. Но този мъж, този мъж сякаш изкарваше всичките ми лоши черти на преден план. Сякаш натискаше всичките ми бутони със стракове. Сякаш ме връщаше на изходната ми точка, сякаш всичките тези години не бях мръднала в посока личностно развитие.

И ето сега отново действах, водена не от вътрешните си усещания, а от егото, от страха да не бъда отхвърлена, от мисълта как изглеждам в очите на друг.

Не се осмелих да разпитам Даниел. Не говорих и с никоя от приятелките ми, което беше нетипично за мен. Имам няколко приятелки, но те са ми изключително близки. Знаят много и им имам пълно доверие. Споделям всичко с тях, защото мога да разчитам на искрената им, дори и субективна, оценка и мнение, мога да разчитам както на подкрепата им, така и на някой ритник, когато ситуацията го изисква. Но сякаш исках да запазя всичко, свързано с този мъж, за себе си. Не исках да споделям с никого. Самата аз не знаех защо. Може би не исках да признавам дори и пред себе си нещо. Нещо, което, ако си бях позволила да споделя с някого, щях да осъзная по-ясно и аз самата. Затова предпочитах да си затварям очите.

Не знам дали за добро или за лошо, но истината е, че нямах много време да разсъждавам върху всичко, което провокираше в мен този мъж. Нямах много време, защото неусетно се потопих в организацията преди ревиюто. И без да усетя, голямата дата дойде. Мина почти месец от последния ми контакт с Филип, включване така и не получих повече, но тръпката покрай тази така важна за мен крачка – откриването на колекцията – беше по-силна от всичко. И тя измести размислите за този така провокиращ ме мъж.

Седях в центъра на залата и не спирах да мисля колко съм благодарна. Това беше сбъдната мечта. Знаех, че тепърва още много ми предстои. Знаех, че тепърва ще реализирам още нови мечти и че това е само първата крачка. Но през последната година толкова неща се промениха в живота ми... Бях наистина безкрайно благодарна. И ако предишните четири, пет, шест години бяха минали като в мъгла от еднообразие и забързано ежедневие, то последната година, от голямото пътешествие насам, всеки следващ месец беше все по-хубав от предишния. Толкова неща промених, аз самата се промених. Направих сякаш 360-градусов завой и не спирах да правя още такива, но всеки следващ като че ме вдигаше на по-високо ниво. Трупях все повече увереност в това да следвам себе си, да следвам интуицията си.

Отстоявах границите, които си бях поставила и бях върна на себе си.

Седях в центъра на залата и бях истински щастлива. Бях удовлетворена. Леко уморена, да. Но същевременно в готовност за още многото неща, които ми престоят. А със сърцето си знаех, че всичко тепърва започва.

Гледах трескаво кипящата организация. Оставах броещи часове до старта. Всички от екипа ми бяха в бойна готовност. Толкова бях благодарна за всеки един от тях. Обичах ги. Истински. Те бяха част от моята мечта. С тях бях спокойна, че всичко ще е прекрасно. Разбира се, много от нещата бяха координирани отдавна с мен, но истината е, че и по този път бях извървяла много. Вече се бях научила все повече да делегирам отговорности, и то не никак малки. Бях се научила до отпускам контрола и да не трябва всяко нещо да минава през мен. Бях се научила да вярвам на хората. Да гласувам доверие, и то безрезервно.

[КУПИ КНИГАТА](#)

Шоуто щеше да бъде грандиозно и пищно. Нямах никакви съмнения, че всички медии щяха да го отразят мащабно. Не мисля, че подобно нещо беше правено в България. Беше комплексно и интерактивно. Щеше да е прекрасно преживяване за всички гости. Бях убедена.

Хотелът беше на морето. На самия бряг. Имаше прекрасна гледка към залеза и хубава плажна ивица точно отпред. Ситен златен пясък като на повечето плажове в България. Локацията беше хубава, но хотелът лошо менажиран преди това, имаше реноме на евтин хотел. Това беше и едно от основните неща, които искахме да променим. Това беше сериозно предизвикателство. За компанията и за мен самата. Имахме задачата от един ниско ценен хотел да направим скъпо и изискано място. Да направим пълен обрат в съзнанието на хората. Едно от най-трудните неща.

Разбира се, ремонтът на хотела беше основен и сега той изглеждаше модерно, космополитно. Беше добро съчетание между модернизъм и морски интериор. С много дърво, бамбук, балдахини и красиви цветни растения. Бяха инвестирани немалко пари, за да се промени напълно обликът му. Откриването щеше да е с танцово шоу, но никъде нямаше да има седящи места като за спектакъл или като за ревю. Гостите щяха да имат възможност да се разхождат свободно в отворените помещения на почти целия партерен етаж като лобито, ресторанта, бара, някои от стаите и конферентната зала, която тази вечер изглеждаше като бална. Събитието беше микс от стилове и сюжети. Имаше бароков стил, модернистичен, кабаретен, малко бурлеска. Имаше ренесансов стил, имаше дори черно-бяла част а ла Чарли Чаплин. Дори сега, докато изреждам всичко, което бяхме направили, се замислям, че на хартия може да прозвучи леко кичозно, но съчетанието на всичко това беше виртуозно. Беше пълно произведение на изкуството. Не само декорацията на помещенията, а и колекцията дрехи, и храните, и питиетата. Гостите можеха да се пренасят от стая в стая, като се потапят в микс от усещания, звуци, аромати и картини. Самите колекции бяха не по-малко миксирани. Имаше спортни, строго елегантни, официални, екстравагантни, кабаретни, коктейлни. Дрехите щяха да бъдат представени както от манекени, така и от танцьори и акробати. Те самите щяха да танцуват и по сцени и сред хората, и от люлки от таваните, а някои от тях щяха да бъдат първоначално сред посетителите, за да могат в най-неочаквания момент, докато никой не ги наблюдава, да започнат да правят своята хореография. Пълен хаос. Стопроцентово объркване на сетивата.

Отделните стилове не бяха разделени по помещения, а по кътове. В един кът беше декорирано и обзаведено в бароков стил, от тавана висеше люлка с шут. Дрехите на обслужващия персонал, които също бяха танцьори, бяха поп-арт, с боди-арт. В следващия кът, който беше бурлеска, с много мъниста и перли, с много огледала, беше предвидено танцьорките да са строго официални, а ла Чарли Чаплин стил, с мустаци и мъжки перуки. В един момент те щяха да разкъсат дрехите си и да преминат в стил бурлеска, с бюстиета, пера и много бижута. Имаше модернистичен кът – дискотека с лазери и диско топки, а танцьорите там бяха с тежки рокли-драперии от периода

на Луи XIV. Точно по този начин бяха смесени различни стилове, облекла и обзавеждания, като през цялата вечер всичко щеше да се върти, за да се създаде една сюрреалистична обстановка.

Самото ревю нямаше да има логическа последователност. В една част от помещенията имаше издигнат подиум, но на него щяха да излязат моделите само в началото. На няколко пъти през вечерта спектакълът щеше да се мести в съвсем неочаквани кътове. В един момент беше планирано да премине към съоръжения, закачени на тавана – въжета и люлки. Акробати щяха да представят програмата си, като през цялото време пускат различни по големина сапунени балони към публиката. В едно от помещенията беше изградена изкуствена стена. В един момент от вечерта от нея щяха да излязат други актьори, разбивайки я и изигравайки друга част от спектакъла. Цялата атмосфера щеше да бъде допълнена и с още много интерактивни закачки. В главната зала имаше мултимедия, която допълваше хореографията и замисъла на отделните танцьори. В един от кътовете имаше маса за игра на Блек Джек с живо крупие и възможност за залагане. В една от стаите акробатите щяха да се къпят в голяма чаша, пълна с шампанско, и от време на време да пръскат гостите, но съвсем леко и игриво. А в друг момент на вечерта актьори, поставени на коктейлна маса сред публиката, имаха за задача да се сбият, започвайки като единият плисне питие в лицето на другия. Целият бой беше красиво създаден танц между двама мъже, които се конкурират за жена. А тя самата накрая също взема участие в изпълнението, разкъсвайки няколко пъти тоалетите си, като под всеки се крие следващият.

Идеята беше доста скандално-претенциозна. По нея работихме с няколко хореографа и различни танцови школи, всеки със своя собствен стил, за да може да миксираме не само декори, но и стилове на танцуване. Храните и напитките бяха разнообразни и допълваха усещането за различни епохи.

Шоуто наистина предполагаше да бъде пишно. Идеята беше да не се набляга нито на хотела, нито на колекциите. А общият ефект да е зашеметяващ. На тръгване всеки от гостите щеше да получи подарък от вечерта в различен стил, подобен на стаите

и танцьорите, като в него щеше да има мултимедия с истинско ревю на колекцията. Стандартно ревю, което само по себе си да наблегне на детайлите по дрехите, на моделите.

А гостите бяха, разбира се, много внимателно подбрани. Още от момента, в който започнахме рекламата, интересът нарасна значително. Колкото повече открявахме замисъла на концепцията, толкова повече валяха и молби за покани. Имаше много медии, които да отразят събитието, имаше много VIP гости, имаше лоялни клиенти на веригата хотели, както и близки и приятели на собствениците и на мен самата. Малко бяха хората, които бях поканила аз – семейството ми и няколко приятели, сред които Даниел и неговата приятелка Лили. Те и двамата са ми близки на сърцето. Много ги обичам и наистина съжалих, когато разбрах, че Лили е получила спешна командировка и няма да може да присъства.

Това обаче не можеше да откаже Даниел. Събитието се очертаваше да бъде великолепно, а той обичаше купоните. Освен това му предстоеше скоро да се захване с новия проект в компанията на Филип и предполагам, че освен всичко имаше и професионален интерес. Дани ме познаваше прекрасно и знаеше, че открянето на хотела ще бъде зашеметяващо.

Всичко беше готово. Всеки момент трябваше да започнат да пускат и гостите. Всичко изглеждаше прекрасно. Бях горда от себе си. От това, което бяхме направили с екипа за наистина немного време. Дрехите бяха точно това, което съм аз: различни. И нямах никакво притеснение дали ще се харесат. Напротив, бях сигурна, че ще има интерес, защото застъпваха разнообразни стилове и биха допаднали на най-различни типове хора.

Моят стайлинг за вечерта беше не по-малко интересен. Бях с богато драпирана рокля в бароков стил, с черен тюл в полата и много дантела. Отпред беше къса, а отзад продължаваше с богато украсен шлейф. На няколко места горният слой на шлейфа беше разкъсан и от по-долните се подаваха тъмно-лилави пера. В горната част имаше бюстие, което придаваше още по-добра форма на тялото ми – малка талия, повдигнати гърди. По него имаше вградени множество лилави и зелени камъни с различна големина. Бях на

изключително високи и красиви обувки, към които бяха пришити дантели и камъни като тези по роклята. В косата също имах дантела и бях вдигната на кок, но отвсякъде падаха небрежни къдрици. Бях удовлетворена от крайния резултат. Все пак аз бях човекът, който трябваше да закрие вечерта – нямах право на грешки.

На входа всеки гост получаваше подарък – ветрило, домино-маска, мустаци на дръжка и бомбе или диско очила. Идеята беше всеки от гостите да почувства с още по-голяма сила атмосферата на шоуто, като дори стане част от него. Моят избор беше поредното обръщане на представите. Имайки предвид бароковия ми стайлинг, си взех мустаци на пръчка.

Въпреки че нямаше седящи места, навсякъде из помещенията имаше коктейлни маси, за да може гостите да оставят напитките си. За собствениците и семействата им, както и за мен и моите гости, имаше прекрасни места в основното помещение, но аз не можех да стоя на едно място. Изпитвах истинско удоволствие да обикалям навсякъде, да усещам различната атмосфера, която се създаваше в различните помещения, оглеждах се в очите на хората, наблюдавах реакциите им, нарастващата им възбуда. А шоуто още дори не беше започнало. Аз самата бях изключително превъзбудена. Знаех, че крайният продукт, който ще създадем, ще е грандиозен – многократно го бяхме гледали като проект на компютър, присъствах при изграждането на всичките тези декори – но сега, изправена пред цялата наситеност от картини, звуци и усещания, бях зашеметена. Досега не бях правила нещо подобно. Същото виждах в очите и на всеки от екипа си, в очите на собствениците на компанията. Бяхме надхвърлили очаквания си. Тази вечер щеше да бъде шедьовър.

Журналистите отдавна се бяха настанили и виждах и техния шок от всичко наоколо. Отвсякъде проблясваха светкавици на фотоапарати, хората снимаха с телефоните си, смееха се, всеки вече беше попаднал в своя собствен филм. Именно това беше и идеята на събитието: да пресъздаде основната концепция на MyMegan – разнообразие от вкусове на едно място, разнообразие от цветове, от платове, от стилове. Разнообразие и микс.

Светлините изгаснаха. Освен всичко останало бяхме инвестирали и в страхотно осветление и допълнителни ефекти. По време на цялата програма щеше да има моменти на изгасване на светлините, светване към определени места, полъх на вятър, сапунени балончета, пушек, лазери. Накрая, разбира се, завършвахме с прекрасна заря от терасата на главната зала в посока морето. Навсякъде имаше екрани, които предаваха какво се случва и в другите помещения, а и навън. Така че всеки гост щеше да има възможност да наблюдава цялата програма дори и без да напуска мястото си.

Шоуто започна. Много ефекти. Прекрасни танцьори. Във всеки момент се случваше нещо някъде. Вниманието на гостите беше приковано. Нямахме нито един отвлечен поглед. Аз самата обикалях из помещенията и се наслаждавах не на програмата и на дрехите, а на лицата на гостите. Разглеждах израженията им, наблюдавах реакциите им. Шок. Интерес. Вълнение. Въодушевление. Дори екстаз. Имаше моменти, когато се смееха, имаше моменти, когато се шокираха, имаше и такива, когато очакваха с нетърпение да видят какво предстои, и такива, когато се стряскат. Всичко беше една експлозия от емоции и усещания. Въздухът беше наелектризиран. Аз бях наелектризирана.

И тогава го видях. Точно срещу мен. Висок. Силен. Мъжествен. И безумно секси. Беше си избрал същите мустаци на дръжка като моите. Толкова му отиваха. Перфектно скроен костюм. И този поглед. Този поглед, единствен от цялата зала, не беше прикован в шоуто и танцьорите. Беше прикован в мен. Изпиваше ме. Жадно. Разтреперих се. Усещах го върху кожата си. Гореше ме. Бяхме поне на десет крачки разстояние един от друг, но го усещах до себе си. Усещах го върху себе си. Вълни преминаваха през цялото ми тяло. Не можех да повярвам какво ми се случва. Дали от силните емоции, които преживях покрай организацията, дали от напрежението и възбудата от самото събитие, но точно в този момент сетивата ми бяха до болка изострени. Изключих всичко останало. Изключих силната музика. Притъпих рязко сменящото се осветление. Елиминирах хората около мен. Остана само той. Ярък. Завладяващ. Привличащ. Това беше някаква магия. Събрах последните си сили, събрах малкото останали мисли

в главата си и тръгнах към него. Време беше да изляза от дупката, в която се бях скрила. Време беше да се държа като зряла жена, а не като плаха тийнейджърка. Въпреки че той действаше на всичко в мен, аз бях силна. Аз бях дръзка. Аз бях също толкова секси и опасна.

Приближих се към него. Усмивках се. Усмивках се на жадния му поглед. Усмивках се на желанието в очите му. Предизвиквах го. Най-накрая аз бях в атака. Когато заставах до него, за първи път осъзнах колко по-висок беше от мен. Колко сила излъчваше. Сила и увереност. Не се притесни нито от леко наглата ми усмивка, нито от хищния ми поглед, който до този момент не бях показвала. Напротив. Това сякаш още повече го възбуди. Очите му потъмниха. Този мъж излъчваше секс с всяка клетка на тялото си.

- Излъчваш секс с всяка клетка на тялото си – повтори той мислите ми с дрезгав глас.

- Къде е приятелката ти? – го попитах със закачлива усмивка.

- Ще те разкъсам. На косъм съм да те сграбча, да разкъсам дрехите ти и да вляза в теб точно тук, точно сега. Никой от хората наоколо няма да бъде скандализиран. Всички ще помислят, че сме част от програмата.

Бях шокирана. Не знам за хората. Но аз бях скандализирана. Никой не ми беше говорил така. Никой! А него го бях виждала само веднъж. Такава наглост. Арогантност. Непукизъм. Беше наистина адски самоуверен. Можех да го ударя и да покажа, че съм шокирана. Можех да се обърна и да си тръгна, и да се направя, че всичко това не се беше случило. Можех да продължа разговора по хиляди други начини, така че да обърна всичко на шега. Но истината е, че ми харесваше. Истината е, че цялата горях и исках този мъж да ме разкъса. Исках го тук и сега. Исках да му дам да прави всичко с тялото ми. Каквото си пожелае. Каквото роди фантазията му. А бях сигурна, че тя е богата. Харесваше ми играта. И се включих:

- И какво те спира?

Гледах го с не по-малка възбуда от неговата. И той го знаеше. Виждаше. Усещаше.

Откъс от книгата
„ИЗБИРАМ ТЕБ, ЛЮБОВ“

Пълната версия можете да прочетете на:

www.lovebook.bg

КУПИ КНИГАТА